

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/92/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200985
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8015200985.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: C., bytom K. XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla s.r.o., so sídlom Makovického 15, Žilina, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska 33, Prešov, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: KRPZ-PO-KDI3-65/2015-P zo dňa 31. júla 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 6S/39/2015-43 zo dňa 5. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 6S/39/2015-43 zo dňa 5. mája 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 6S/39/2015-43 zo dňa 5. mája 2016 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: KRPZ-PO-KDI3-65/2015-P zo dňa 31. júla 2015, ktorým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Levoči, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade č. ORPZ-PP-ODI3-88/2014-P zo dňa 10. apríla 2015, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. c/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení

neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) za porušenie ust. § 4 ods. 1 písm. b/, § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov závažným spôsobom a bola mu uložená pokuta podľa ust. § 22 ods. 2 písm. a/, f/ zákona vo výške

500,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov. O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že prvostupňový správny orgán opakovane predvolával žalobcu ako obvineného z priestupku na ústne pojednávanie o priestupku, pričom na prvý stanovený termín sa žalobca dostavil a k veci sa vyjadril. Následne žalobca svoju neúčast' na nariadených ústnych pojednaniach opakovane ospravedlňoval bez doloženia relevantných dokladov, ktoré by preukazovali objektívnu opodstatnenosť neúčasti žalobcu na ústnom pojednaní priestupku. Prvostupňový správny orgán opakovane žalobcu predvolával na ústne pojednávanie o priestupku v snahe umožniť realizáciu jeho procesných práv, a to aj s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorého sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. O skutočnosti, že ospravedlnenie žalobcu nebude zo strany správneho orgánu akceptované, ak nebude doložené relevantnými podkladmi, bol žalobca ako obvinený z priestupku v priebehu konania niekoľkokrát upovedomený, rovnako aj o skutočnosti, že priestupok môže byť prejednaný v jeho neprítomnosti.

Krajský súd uviedol, že žalovaný prejednal priestupok v neprítomnosti žalobcu, ktorý sa síce ospravedlnil včas, avšak nenáležitým spôsobom. Ak mal obvinený z priestupku objektívne dôvody, pre ktoré sa nezúčastnil na ústnom pojednaní o priestupku, tieto mal spolu s ospravedlnením bezodkladne doložiť správne orgánu, čo však nevykonal. Skutočnosť, že žalobca bol sedemkrát predvolaný na pojednávanie, na ktoré sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia, krajský súd považoval za zneužitie práva. Z administratívneho spisu mal krajský súd tiež preukázané, že žalobca bol vo všetkých predvolaniach na ústne prejednanie priestupku náležitým spôsobom poučený v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku, ako aj, že bol náležité poučený o spôsobe ospravedlnenia neúčasti a následnej dohode iného termínu ústneho pojednania prostredníctvom telefónnych čísel. Krajský súd konštatoval, že dňa 01.07.2014 bol správnym orgánom so žalobcom spísaný záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch. Následne žalovaný vyhodnotil postup žalobcu ako nedostatočný vo vzťahu k ospravedlneniam svojich neúčasti na ústnom pojednaní o priestupku a k možnosti využitia svojho dispozičného práva vyplývajúceho z ust. § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch. Žalobca mal zvoliť formu a spôsob ospravedlnenia sa z neúčasti na prejednaní priestupku, či oznámenia vážnych dôvodov s doložením listinných dôkazov (ospravedlnenie od lekára, potvrdenie o absolvovaní kúpeľnej liečby apod.) tak, ako bol poučený v predvolaniach na ústne pojednávanie s poukazom na ust. § 71 ods. 1 zákona o priestupkoch.

Krajský súd námietku žalobcu, že prvostupňový správny orgán v rozpore s ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch prejednal priestupok v neprítomnosti žalobcu, vyhodnotil ako nedôvodnú. Konštatoval, že z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že prejednanie priestupku v neprítomnosti obvineného, hoci bol riadne na ústne pojednávanie predvolaný, nemožno považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu v zmysle § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, a nie je samo o sebe dôvodom pre zrušenie rozhodnutia o priestupku súdom (48/1996 ZSP). Uviedol, že posúdenie otázky, či ospravedlnenie obvineného z priestupku na ústnom pojednaní o prejednaní priestupku je náležité a aj z dôležitého dôvodu patrí výlučne do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní. Poukázal na to, že takýto právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 2Sž-o-KS 92/2006 zo dňa 20.06.2007. Ďalej konštatoval, že z ustanovenia § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch vyplýva, že zákonodarca neponechal na uvážení správneho orgánu, či bude alebo nebude prejednávať priestupok na ústnom pojednaní. Správny orgán je povinný nariadiť ústne pojednávanie na prejednanie priestupku. Na druhej strane ponechal na uvážení správneho orgánu,

aby vyhodnotil, či dôvod, ktorým obvinený z priestupku zdôvodnil svoju neúčast' na ústnom pojednávaní, je dôležitý. Pri hodnotení dôležitosti dôvodu postupuje správny orgán v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v § 34 ods. 5 správneho poriadku. Prejednanie veci a rozhodnutie v prípade neprítomnosti obvineného z priestupku musí odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia. Krajský súd dospel k záveru, že správny orgán v súlade s pravidlami logického uváženia svoj postup v rozhodnutí náležite odôvodnil a rozhodnutie je v tejto časti preskúmateľné.

Za nedôvodnú vyhodnotil krajský súd i námietku žalobcu, že v správnom konaní mu nebolo umožnené predvolať a vypočuť svedkov, ktorých sám navrhol, čím mu bolo zasiahnuté do práva na obhajobu. K uvedenému krajský súd konštatoval, že matka žalobcu sa vyjadřila v priebehu objasňovania priestupku do záznamu o podaní vysvetlenia a tento spôsob prvostupňový správny orgán aj žalovaný považovali za dostatočný. Matka žalobcu sa preukázateľne nenachádzala na mieste priestupku spáchaného žalobcom. Výsluchy príslušníkov hliadky PZ, ktorá zistila a dokumentovala dopravný priestupok, boli vykonané v rámci trestného konania vedeného na podklade trestného oznámenia podaného žalobcom na neznámeho páchatel'a. Tieto dôkazy boli v súlade s ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku použité aj v konaní o dopravnom priestupku žalobcu.

Vo vz'ahu k namietanému nedostatočnému zisteniu skutkového stavu krajský súd poukazom na ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku, uviedol, že úplné zistenie znamená, že boli vykonané všetky šetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam. Presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z vykonaného prešetrenia zodpovedajú skutočnému stavu a nie sú ani nepresne interpretované, ani skreslené či už vedome alebo nevedome. Skutočnosti týkajúce sa zistenia priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky neboli sporné. Hliadka PZ na mieste spracovala správu o výsledku objasňovania priestupku, obvinený z priestupku mal možnosť vyjadřiť sa do tejto správy a pokiaľ by bol presvedčený, že sa žiadneho priestupku nedopustil, mal toto svoje tvrdenie namietat' priamo pri prvom úkone, teda pri spisovaní správy o výsledku objasňovania priestupku. Podľa názoru krajského súdu správny orgán sa náležitým spôsobom vysporiadal s vykonanými dôkazmi a svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Krajský súd záverom poukázal tiež na to, že prvostupňový správny orgán správne pri určovaní druhu a výšky sankcie prihliadol na priťažujúcu okolnosť vyplývajúcu z Evidenčnej karty vodiča, že žalobca bol za jazdu bez vodičského oprávnenia a jazdu pod vplyvom alkoholu odsúdený Okresným súdom Bratislava IV. dňa 10.11.2012, sp. zn. OT 148/2012, pre trestný čin Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody 4 mesiace s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou 18 mesiacov a zákaz viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 18 mesiacov. Zákaz činnosti mu skončil dňa 10.05.2014. Z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov vyplynulo, že vodičské oprávnenie na skupiny BI, B, AM bolo žalobcovi vydané dňa 22.07.2014. K spáchaniu priestupku žalobcom došlo dňa 09.06.2014. Krajský súd súčasne poukazom na odôvodnenie uznesenia zo dňa 04.09.2014 o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, ktoré bolo začaté pre prečin Nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, ktoré oznámil žalobca na Okresnú prokuratúru v Prešove, vyslovil názor, že žalobca tak konal na základe pohnútky zamedziť vzniku zodpovednosti za spáchaný priestupok, účelne zabezpečiť pre seba obranu a zánik zodpovednosti za spáchanie priestupku tvrdením, že na motorovom vozidle jazdil v krajnej núdzi, ako aj za účelom vyvinieť sa zo spáchania priestupku, a to s cieľom dokončiť kurz v autoškole a získať vodičské oprávnenie.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca nesúhlasil s rozhodnutím krajského súdu z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2

písm. f/ O.s.p., nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal správnosť záveru krajského súdu o nedôvodnosti jeho námietky, že v rozpore s ust. § 33 ods. 1 správneho poriadku mu nebolo zo strany žalovaného a ani zo strany správneho orgánu prvého stupňa umožnené sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním. Poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 116/2009, podľa ktorého prvostupňové a druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok, vyslovil názor, že žalovaný ako odvolací orgán mal taktiež povinnosť mu umožniť, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním. Záver krajského súdu o tom, že na všetkých predvolaniach bol poučený v zmysle ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku, žalobca považoval za nezrozumiteľný, keďže z administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že žalovaný ho nikdy na žiadny úkon nepredvolal. Tvrdil, že osoba obvinená z priestupku má nielen práva upravené v ust. § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, ale aj právo v zmysle ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku. Žalobca ďalej vytýkal krajskému súdu, že vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru, že právo žalobcu na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním, k spôsobu jeho zistenia, prípadne právo na navrhnutie doplnenie podkladov, nebolo porušené.

Žalobca nesúhlasil ani so záverom krajského súdu o tom, že prejednanie priestupku v neprítomnosti obvineného, hoci bol riadne na ústne pojednávanie predvolaný, nemožno považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu v zmysle ust. § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, a nie je samo o sebe dôvodom na zrušenie rozhodnutia o priestupku, pričom posúdenie otázky, či ospravedlnenie obvineného z priestupku na ústnom pojednávaní o prejednaní priestupku je náležité, aj z dôležitého dôvodu patrí výlučne do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní. Namietal, že správny orgán nemohol vedieť, aké sú dôvody neprítomnosti žalobcu na prejednaní priestupku, keďže v čase vydania rozhodnutia mal k dispozícii žiadosť žalobcu o ospravedlnenie neúčasti spolu s odôvodnením, avšak k dispozícii ju nemal konkrétny pracovník, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, nastoliac otázku, ako mohol posúdiť závažnosť dôvodu neprítomnosti žalobcu na úkone.

Žalobca tiež poukázal na to, že krajský súd sa nijako nevysporiadal s jeho námietkami ohľadne, že v predvolaní na ústne prejednanie na 10.04.2015 nebola žiadna informácia o tom, že by mal žalobca doložiť akékoľvek potvrdenia od lekára ako i s námietkou, že správny orgán mal postupovať v súlade s ust. § 19 ods. 3 správneho poriadku a vyzvať žalobcu na doplnenie podania - žiadosť o ospravedlnenie. Záverom žalobca nesúhlasil so záverom krajského súdu o nedôvodnosti jeho žalobnej námietky, že mu nebolo vyhovené a neboli vypočutí ním navrhnutí svedkovia. Uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že práve výpoveď príslušníkov hliadky PZ bola pre žalovaného smerodajná v otázke posúdenia konania žalobcu v krajnej núdzi. Mal za to, že konaním žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo vážnym spôsobom porušené právo žalobcu na obhajobu v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko mu nebolo umožnené vypočuť svedkov - príslušníkov hliadky policajného zboru, t.j. jediných svedkov, ktorí boli prítomní pri údajnom spáchaní priestupku. Krajský súd nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že je postačujúce, ak boli do administratívneho spisu zanesené výpovede príslušníkov hliadky policajného zboru z trestného konania, ktoré bolo vedené na základe trestného oznámenia žalobcu.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný správny orgán sa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd rozsudkom v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

V dôvodoch vyjadrenia sa v plnej miere stotožnil s rozhodnutím krajského súdu. K obsahu podaného odvolania a opakovaným tvrdeniam, resp. námietkam žalobcu zastával nemenné stanovisko a zároveň

zotrval na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojich doterajších vyjadreniach v danej veci. Napriek tomu považoval za potrebné sa vyjadriť k opakovaným námietkam žalobcu, týkajúcich sa aplikácie ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku zo strany prvostupňového správneho orgánu ako i žalovaného. Uviedol, že v napadnutom konaní o priestupku bola žalobcovi zo strany prvostupňového správneho orgánu nepochybne opakovane umožnená aplikácia práv vyplývajúcich z ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku a síce pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia, príp. navrhnúť ich doplnenie. Uvedené svoje právo mohol účastník využiť kedykoľvek v priebehu konania, o čom bol zo strany prvostupňového správneho orgánu opakovane upovedomovaný. To, že svoje právo nevyužil, však nemôže byť považované za chybu v konaní na strane správnych orgánov. Formálne zopakovanie administratívneho konania, resp. jeho časti alebo jednotlivého úkonu by zároveň podľa názoru žalovaného nepredstavovalo pre účastníka, vo vzťahu ku skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech, naviac s prihliadnutím na doterajší spôsob jeho obhajoby je otáznave, aké tvrdenia, či návrhy na vykonanie dôkazov by mohol predložiť, aby ich vykonaním došlo k podstatnej zmene skutkového stavu. Žalovaný konštatoval, že realizácia práva vyplývajúceho z ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku bola žalobcovi opakovane umožnená zo strany prvostupňového správneho orgánu a keďže v konaní o odvolaní nedoplnil žiadne nové podklady, aplikáciu ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku v štádiu odvolacieho konania vo vzťahu k účastníkovi konania, nepovažoval za nevyhnutnú, resp. relevantnú. Poukázal tiež na to, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva pre prvostupňový správny orgán, resp. odvolací správny orgán povinnosť osobitne upovedomovať účastníka konania, že konanie smeruje k vydaniu meritórneho rozhodnutia vo veci.

Vo vzťahu k namietanému nevykonaniu žalobcom navrhnutých dôkazov výsluchom osôb žalovaný opakovane uviedol, že matka žalobcu sa k veci vyjadrila v priebehu objasňovania priestupku do záznamu o podaní vysvetlenia a tento spôsob považoval správny orgán za dostatočný. Popis skutku - dopravného priestupku žalobcu zo strany príslušníkov PZ bol jasne, podrobne a zrozumiteľne uvedený v samotnej správe o výsledku objasňovania priestupku, kde sa žalobca priamo na mieste odmietol ku skutočnostiach, ktoré mu boli kladené za vinu, akokoľvek vyjadriť. Zároveň počas celého konania o priestupku žalobca žiadnym spôsobom nespochybnoval konanie členov hliadky PZ, ktorá zistila a zdokumentovala dopravný priestupok (jazdu bez vodičského oprávnenia). Úkony (t. j. aj príslušníkov hliadky PZ) boli vykonané aj v rámci trestného konania vedeného na podklade trestného oznámenia podaného žalobcom na neznámeho páchatela. Predmetné skutočnosti boli v súlade s ust. § 34 ods. 1 zákona o správnom konaní použité aj v konaní o dopravnom priestupku menovaného, a to minimálne vo forme uznesenia o zastavení trestného stíhania, ktoré bolo súčasťou spisového materiálu a ktoré okrem iného obsahovalo aj prepis podstatných skutočností z výpovedi príslušníkov PZ.

Žalovaný zastával názor, že prvostupňový správny orgán v uvedenej veci dostatočne zistil skutkový stav, pričom prvostupňový správny orgán v uvedenom konaní vychádzal zo všetkých dôkazov, ktoré v priebehu konania vyšli najavo. Opakovane poukázal na to, že správne orgány nie sú povinné vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania zo strany žalobcu, pričom dôvody, prečo tak nevykonali, dostatočným spôsobom uviedli a odôvodnili v samotných rozhodnutiach.

Na dotvorenie obrazu o osobe žalobcu žalovaný v závere poukázal na to, že žalobca už v minulosti v roku 2012, v čase keď ešte nebol držiteľom vodičského oprávnenia, bol príslušným súdom postihnutý za prečin Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa ust. § 289 ods. 1 Trestného zákona. Následne 09.06.2014 sa dopustil priestupku, pre ktorý je vedené toto konanie. Dňa 22.07.2014 bolo žalobcovi udelené vodičské oprávnenie sk. B,B1, AM a dňa 08.08.2015 bol menovanému zadržaný jeho vodičský preukaz podľa ust. § 70 ods. 1 písm. a/ zákona o cestnej premávke pre podozrenie zo spáchania prečinu Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky (odmietnutím podrobiť sa vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu), ktorý je zadržaný doposiaľ, a kde je v súčinnosti s menovaným vedené konanie príslušným orgánom.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ust. § 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-65/2015-P zo dňa 31. júla 2015.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-65/2015-P zo dňa 31. júla 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Levoči, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade č. ORPZ-PP-ODI3-88/2014-P zo dňa 10. apríla 2015.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Poprad, Okresný dopravný inšpektorát Levoča rozhodnutím č. ORPZ-PP-ODI3-88/2014-P zo dňa 10. apríla 2015 žalobcu uznal za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. c/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov za porušenie ust. § 4 ods. 1 písm. b/, § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorého skutku sa žalobca dopustil na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia, a uložil mu pokutu podľa ust. § 22 ods. 2 písm. a/, f/ zákona vo výške 500,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci

krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Odvolačný súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konania im predchádzajúcim náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum napadnutých rozhodnutí vykonal v dostatočnom rozsahu pri správnej aplikácii právnej úpravy zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v spojení s právnou úpravou zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sledujúc účel a cieľ administratívneho trestania zákonodarcom nastoleného v právnej úprave zákona o priestupkoch v spojení s právnou úpravou zákona o cestnej premávke.

VI.

Právne posúdenie odvolacím súdom

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnú premisiu materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonitosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa ust. § 51 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. (zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní)

Podľa ust. § 3 ods. 1, 5 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa ust. § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje napr. zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, prítom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti ustálil, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy (bližšie pozri napr. sp.zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008).

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd taktiež ako súd prvého stupňa zameral svoju pozornosť na to, či

v preskúmanej veci boli zaručené práva žalobcu na spravodlivý proces. Skutkové zistenia v predmetnej veci vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že žalobca konaním opísaným vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa porušil povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorým konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. c/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Krajský súd venoval dostatočnú a náležitú pozornosť súdному prieskumu rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a konaniam im predchádzajúcich a to aj v rozsahu právneho posúdenia žalovaným správnym orgánom, na základe ktorého žalovaný vyvodil záver totožný so záverom prvostupňového správneho orgánu o splnení zákonných podmienok pre rozhodnutie o vine a uložení sankcie žalobcovi za spáchaný priestupok. Krajský súd skutkové zistenia a právne závery o správnosti a zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím aj náležite odôvodnil v súlade so zákonom (§ 157 ods. 2 O.s.p.). S právnym posúdením veci súdom prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd.

Najvyšší súd odvolacie námietky žalobcu nepovažoval za spôsobilé spochybníť skutkové ako i právne závery krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu postup správneho orgánu prvého stupňa v priestupkovom konaní vedenom proti žalobcovi bol súladný so zákonom o priestupkoch. Podľa ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch bol správny orgán za určitých v zákone taxatívne vymenovaných dôvodov, oprávnený prejednať priestupok v neprítomnosti obvineného. Prvostupňový správny orgán prejednal vec bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže sa žalobca ako obvinený z priestupku bez náležitého dôvodu nedostavil, hoci bol viackrát riadne a včas písomne predvolaný a svoju neprítomnosť vopred náležite neospravedlnil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že prvostupňový správny orgán nemal v čase konania a rozhodnutia k dispozícii ospravedlnenie žalobcu z neúčasti na nariadenom ústnom pojednaní (čo bolo vinnou vnútorného prerozdelenia došlej pošty). Žalovaný ospravedlnenie žalobcu z neúčasti na nariadenom ústnom pojednaní priestupku vyhodnotil ako ospravedlnenie bez náležitého dôvodu, keď konštatoval, že opakované ospravedlňovania žalobcu zo zdravotných dôvodov, lekárskeho vyšetrenia alebo pobytu v kúpeľoch, bez ich podloženia relevantnými podkladmi nie sú náležité a takéto konanie žalobcu vyhodnotil ako prietahy a obštrukcie v konaní v snahe vyhnúť sa zodpovednosti a postihu za spáchaný priestupok.

Žalovaný v procese odvolacieho konania správne postupoval, keď posudzoval, či prejednaním priestupku žalobcu bez jeho prítomnosti ako obvineného z priestupku, nedošlo k odňatiu jeho práva na konanie, keďže prvostupňové ako i druhostupňové konanie tvoria jeden celok. Žalovaný vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia náležite uviedol dôvody, na základe ktorých ustálil svoj právny záver, že prvostupňový správny orgán neodňal žalobcovi právo na konanie, keď prejednal vec a vydal rozhodnutie v jeho neprítomnosti. Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že posúdenie otázky, či ospravedlnenie obvineného z priestupku z neúčasti na ústnom pojednaní o prejednaní priestupku je náležité a spĺňa podmienku ospravedlnenia z neúčasti z dôležitého dôvodu, patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní. Svoju úvahu správny orgán je povinný v odôvodnení rozhodnutia náležite odôvodniť. Súd v procese súdneho prieskumu preskúmava len, či správny orgán nevybočil z medzi a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Z vyššie uvedeného dôvodu odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa nesúhlasil s námietskou žalobcu, že prejednaním priestupku v jeho neprítomnosti bolo porušené jeho právo na obhajobu. Právo žalobcu na obhajobu vyjadruje požiadavku, vyjadrenú v trestnoprávných predpisoch, aby v konaní administratívneho trestania, bola zaručená plná ochrana zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa takéto konanie vedie tak, aby boli náležite a včas objasnené skutočnosti, ktoré túto osobu viny zbavujú alebo ju aspoň zmierňujú. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa mal preukázané zo skutkových zistení daného prípadu, že žalobca bol viackrát opätovne predvolávaný na ústne pojednávania a poučovaný v rámci predvolaní o možnosti prejednávania priestupku v jeho neprítomnosti, preto nemožno vytýkať správnym orgánom oboch stupňov, že žalobcovi upreli realizáciu jeho procesných práv, pretože mu preukázateľne bola poskytnutá reálna možnosť zúčastniť sa na ústnom pojednaní pred správnym orgánom prvého stupňa, ktorú nevyužil a dôvody neúčasti nepreukázal.

K námietke žalobcu, že v rozpore s ust. § 33 ods. 1 správneho poriadku mu nebolo zo strany žalovaného a ani zo strany správneho orgánu prvého stupňa umožnené sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním, odvolací súd konštatuje, že vo vzťahu k zisťovaniu podkladov pre rozhodnutie je správny orgán povinný aplikovať nielen ust. § 33 správneho poriadku ako všeobecného procesného právneho predpisu, ale dať obvinenému z priestupku širšie vymedzenú možnosť, aby sa vyjadril ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, možnosť uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu ako i podávať návrhy a opravné prostriedky. (§ 73 ods. 2 zákona o priestupkoch) Tieto svoje procesné práva obvinený z priestupku môže realizovať počas celého konania a aj v rámci obligatórneho ústneho pojednávania v konaní o priestupku. Teda ešte pred vydaním rozhodnutia. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobcovi bolo podľa ust. § 73 ods. 1 zákona o priestupkoch oznámené, že je obvinený zo spáchania priestupku, bol opätovne poučovaný podľa ust. § 73 ods. 1, 2 citovaného zákona a podľa ust. § 17 ods. 1 správneho poriadku. Žalobca bol taktiež poučený o svojich procesných právach najmä podľa ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku s poukazom na ust. § 3 ods. 2, § 27 ods. 1 citovaného zákona. Správny orgán pokiaľ nariaďuje ústne prejednanie priestupku, na ktoré obvineného z priestupku riadne a včas predvoláva s poučením o procesných právach a povinnostiach obvineného z priestupku, nie je povinný osobitne pred vydaním rozhodnutia vo veci vyzývať obvineného z priestupku, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia, nakoľko svojim vyhýbavým postojom sa sám pripravil o možnosť toto svoje procesné oprávnenie využiť. Z tohto pohľadu sa námietka žalobcu aj odvolaciemu súdu javí ako účelová. Túto povinnosť nemá ani druhostupňový správny orgán, pokiaľ obvinený z priestupku v rámci odvolania nenapadol skutkové okolnosti prejednávanej veci a druhostupňový správny orgán za účelom riadneho zistenia skutkového stavu nevykoná ďalšie dokazovanie. V predmetnej veci druhostupňový správny orgán v konaní o odvolaní nedoplnil žiadne dokazovanie, a preto aplikácia ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku v štádiu odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi ako účastníkovi konania nebola ani podľa názoru odvolacieho súdu potrebná.

Odvolací súd sa nestotožňuje ani s argumentáciou žalobcu, že bolo porušené jeho právo na obhajobu v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca namietal, že mu nebolo umožnené vypočuť

svedkov - príslušníkov hliadky policajného zboru, t.j. jediných svedkov, ktorí boli prítomní pri údajnom spáchaní priestupku. Tak ako už bolo vyššie uvedené, zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby bola v konaní administratívneho trestania zaručená plná ochrana zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa vedie takéto konanie. Správny poriadok je vybudovaný na zásade materiálnej pravdy, ktorá je vyjadrením požiadavky správneho orgánu, čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci. Na tento účel si musí správny orgán obstarat' dôkazy o všetkých rozhodujúcich skutočnostiach bez ohľadu na to, v koho prospech svedčia. Vykonávanie dôkazov však patrí do pôsobnosti správneho orgánu. Účastník je oprávnený navrhovať vykonanie dôkazu, ako aj povinný za účelom preukázania pravdivosti svojich tvrdení. Správny orgán nie je takýmto návrhom viazaný. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vyplynulo, že ten pri rozhodovaní o priestupku vychádzal z dôkazných materiálov, o.i. zo záznamu o podaní vysvetlenia L. zo dňa 30.06.2014, správy o výsledku objasňovania priestupku ako i uznesenia Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves zo dňa 01.10.2014, č. 2Pv 414/14/8810-4. V administratívnom spise je založené i uznesenie policajta Obvodného oddelenia PZ v Spišskom Podhradí sp. zn. ORP-1166/SH-PP-2014 zo dňa 04.09.2014 o zastavení trestného stíhania podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, v ktorom je zaznamenaná výpoveď členov policajnej hliadky, ktorí zastavili osobné motorové vozidlo, ktoré viedol žalobca. Tým, že správne orgány pri rozhodovaní o priestupku vychádzali z dôkazov, ktoré výpoveď príslušníkov PZ - hliadky, ktorá žalobcu priestupkovo riešila, obsahovala, nepopreli realizáciu práv garantovaných čl. 6 bod 3 Dohovoru, nakoľko žalobcovi bolo v súlade s ust. § 73 ods. 2 umožnené navrhnúť vykonanie dôkazov, ktoré však neboli zo strany správnych orgánov nevyhnutne potrebné vykonať vzhľadom na to, že matka žalobcu sa k veci vyjadrila v priebehu objasňovania priestupku a tento spôsob bol vyhodnotený ako postačujúci a výpovede príslušníkov hliadky PZ boli získané v súlade s ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku. Pokiaľ teda krajský súd skonštatoval, že dôkazy, t.j. výsluch príslušníkov PZ v rámci priestupkového konania boli použité v súlade s ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku, s prihliadnutím na obsah záznamu týchto

príslušníkov PZ z 09.06.2014 z hliadkovej služby na mieste, vec posúdil po právnej stránke správne, pretože na dokazovanie boli použité také prostriedky, ktorými bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré boli získané v súlade s právnymi predpismi.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu, že krajský súd sa nijak nevysporiadal s jeho námietkami ohľadne toho, že v predvolaní na ústne pojednanie na 10.04.2015 nebola žiadna informácia o tom, že by mal doložiť akékoľvek potvrdenia od lekára ako i s námietkou, že správny orgán mal postupovať v súlade s ust. § 19 ods. 3 správneho poriadku a vyzvať žalobcu na doplnenie podania - žiadosť o ospravedlnenie.

Podľa ust. § 157 ods. 1, 2 O.s.p., v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie pojednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej jednoznačne vyplýva, že sa nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, teda aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný dala odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak sa však jedná o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. (napr. Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 09.12.1994, Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky taktiež konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, odôvodnenie rozsudku krajského súdu spĺňa zákonné podmienky (§ 157 ods. 2 O.s.p.) v súlade s názorom Súdneho dvora ako aj ústavného súdu.

Vzhľadom k uvedenému vyššie odvolací súd mal preukázané, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie. Krajský súd nepochybil, keď skutkový stav zistený správnymi orgánmi považoval za náležite zistený a správne právne vyhodnotený, čo aj riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Žalobcove námietky ohľadne procesného postupu správneho orgánu boli vo vzťahu k preukázateľným zisteniam zadokumentovaných v administratívnom spise vyhodnotené ako právne bezvýznamné. Prvostupňový súd vychádzajúc z administratívneho spisu mal spáchanie protispoločenského konania žalobcu a naplnenie skutkovej podstaty priestupku žalobcom za preukázaný a takto zistený bol aj náležite právne posúdený a boli aplikované príslušné ustanovenia zákona o priestupkoch a zákona o správnom konaní.

Záverom odvolací súd uvádza, že správny súd v rámci súdneho prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy prihliada len na tie vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, na vady, ktoré nie

sú žalobcovi na ujmu, súd nepríhliada. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (k tomu pozri bližšie R 122/2003).

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacích námietok, ktorými žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia - s ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., ako aj, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci v rozpore s ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., nakoľko na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom majúcom za následok porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Po preskúmaní danej veci odvolací súd opätovne konštatuje, že mal preukázané, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalobné námietky žalobcu neboli spôsobilé pre zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia. Odvolacie námietky žalobcu proti rozsudku krajského súdu preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel príhliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia ust. § 250k ods. 1, s ust. § 246c ods. 1 a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a s ust. § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.